

Semnul nostru
in alegeriAPARE SUB ÎNGRIJIREA
LUI COMITETGazetă de știri, în-
drumări, educație
naționalistă
și creștinăREDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
STR. D. ZAMFIRESCU 14
— FOCȘANI —Semnul nostru
in alegeri**„Tăcere și muncă“**

de Ion I. Moja

Deviza taberilor de muncă legionară este aceasta TACERE ȘI MUNCA. Iar în ultimul timp Căpitanul a oprit prin ordin orice cuvântări politice, nelngăduind legionarilor decât un singur fel de discurs: CUVÂNTAREA MUTĂ, adică glasul înfăptuirilor ridicate de munca șantierelor legionare.

Toate acestea dovedesc încă o dată înviorarea sufletească pe care o va implini Legiunea în întreaga viață românească, pornind de la disciplinarea și schimbarea individului și până la renașterea sufletească a întregului Neam în forme noi de viață. În forme care să pună sobrietatea, munca și vitejia în locul palavregelii, al poftii de câștig estin și al lașității.

Azi când se scufundă zi de zi ființa Neamului nostru în adâncimi de pierzare, țara răsună de vorbăria goală, de discursurile frumoase dar mincinoase, sub care se ascund trădările și toate păcatele Românului de azi. Bietul țărăni și muncitor nu mai crede în nici-o cuvântare, iar noi înșine suntem sătui atât de vorbăria frumoasă cât și de nemeriticia ascunsă sub ea.

Deaceia legionarii rănduiesc o altă lume, o altă înfățișare a lor în fața poporului: o lume de tăcere și de muncă aprigă în folosul obștesc, o lume de tăcere în care legionarul muncitor să poată asculta glasul sufletului său, coborând în adâncul lui și stând de vorbă cu el însuși, iar nu gloata desamăgite și înșelate.

Din această tăcută tăinuire lăuntrică a legionarului cu propria lui conștiință și simțire, el nu poate eși decât întărit și purificat. El va munci și va jertfi pentru binele țării nu cu scopul de a impresiona pe alții, de a se da în spectacol, ci pentru a și mulțumi aces conștiință răscolită în orele de tăcere, spre a și asculta simțămintele involburate.

Iar dacă această volbură lăuntrică ajunge a fi cunoscută „publicului” de care legionarul nu se

La Nașterea Mântuitorului

asa a fost: stăpâna în vremea aceia Irod, împărat rău, păcătos, care se temea din cauza fărădelegilor lui, să nu fie răsturnat de pe scaunul de domnie și alungat sau chiar ucis de supușii lui, cari nu mai puteau să-i mai rabde atâtea nelegiuiri, desfrânare și risipă cu ospățuri, beții și haine scumpe.

Când răbdarea era pe sfârșite, o stea cu mers și lumină neobișnuită se arătă lumii, ca semn, că s'a născut Mântuitorul lumii.

14.000 de copilași au căzut sub tăiuș de sabie, au înroșit cu sângele lor pământul, au fost uciși din porunca lui Irod, crezând că va găsi între copii și pe Mântuitorul Hristos și să-l ucidă.

Dece? Fiindcă aducea binele și adevărul în lume și voia să mântue lumea de sub stăpânirea răului.

Așa s'a întâmplat atunci și așa se întâmplă întotdeauna cu mântuitorii națiilor primejduite în existența lor.

Și câtă prigoană, cât sânge vărsat, câți nevinovați uciși de patima Irozilor acestui veac, și cât de orbi sunt, când nu în seamă că adevăratul Mântuitor, în care lumea și-a pus nădejdea n'a fost învins!..

Cei ce caută binele și-l fac pre el nu vor fi învinși oricât de mare ar fi vrășmășia și oricât de sălbatică și sângeroasă ar fi urgia!

Deaceia legionarii, pătruși de credința, că ei sunt slujitorii binelui și că vor zdrobi toată ticăloșia și răul ce stăpânește peste poporul românesc, cântă dârz și aspru:

„Nici ziduri reci de temniță, nici sânge

„Nu-i vor putea opri din calea lor

„Căci noua viață nimeni nu'o poate frânge

„Din falnicul ei marș biruitor!

interesază cu intenții de propagandă demagogică, dacă această tăcută fierbere lăuntrică a legionarului ajunge a fi cunoscută lumii prin faptele implinite de această energie interioară legionară. — e cu atât mai bine, — căci astfel poporul va putea să se sprijine pe o nouă credință, care să-l ridice din desamăgirea în care l-au aruncat vorbele mincinoase.

CUVÂNTAREA MUTĂ, deviza MUNCA ȘI TACERE nu sunt așa dar făcute pentru a impresiona lumea din afară, pentru a constitui un nou mijloc, original, de a impresiona imaginația și simțirea mulțimii și a o răscoli astăzi când ea nu mai crede în vorba mare și frumoasă.

Nu! Această tăcere, această muncă resemnată și sobră, au în rândul întâi scopul de a forma noul suflet legionar, de a fi izvor, de purificare interioară a luptătorului.

În această tăcere se formează și se pregătește legionarul pentru moartea vitejească de mâine. Căci numai oamenii gata de moarte mai pot mântui Neamul românesc batjocorit și lovit de toți tâlharii și streinii.

Nu mai în rândul al doilea MUNCA ÎN TACERE are și rolul unei CUVÂNTĂRI MUTE, către mulțimea Românilor, în măsura în care orice faptă și orice vrednicie vorbește lumii prin ea însăși, prin propria ei frumusețe și măreție.

**Hristos-Dumnezeu, unii
Chiriarhi și Neamul**

de Ion Zelea-Codreanu

În exilul meu politic impus de atotputernicia aparentă a democrației masono-iudaice, care stăpânește cu hotăriri arbitrară țara, primesc din partea gazetei „Brațul de Fier” rugămintea de-a scrie un articol. Să încercăm. Poate va trece prin cenzură, care s'ar putea mulțumi eventual numai cu cenzurarea semnăturii. Zi: „să încercăm”, pentru că dela 9 Decembrie 1933 și până astăzi nu mi s'a îngăduit nici un cuvânt public, rostit sau scris. Dece asta? Pentru că eu, deși fac parte prin vârstă dintr-o generație, care trebuie să și prezinte socotelile, totuși simțindu-mă încă în putere de-a lupta, m'am prezentat voluntar — ca etern gloriiosul Sergent Donici — în rândurile generației tinere, care se pregătește de șarjă pentru a salva țara și viitorul Neamului. A le salva de prăpădul cuminenței și patriotismului democrației, ce se închină masoneriei anticristice, „blidului de linte”, și celor „30 de arginți” ai lui Iuda.

Această generație tânără, cu „brațul de fier” și hotărârea de oș, a fost inspirată de Dumnezeu părinților noștri și de duhurile strămoșilor și ale morților pentru întregirea Patriei, să jertfească totul pentru țară. Și strădania lor grea a început îndată după războiu, începând dela toate Universitățile și Școlile înalte.

Democrația stăpânitoare, — surprinsă că această generație îndrăznește a nu voi, să ajungă roabă la străini în țara strămoșilor lor, sau să vadă chiar prăbușindu-se statul românesc — a strigat: „Tineretul la carte!” Lumea a observat însă curând, că cei mai aprigi luptători erau și cei mai buni la carte. Mulți din ei, completându-și studiile la Universități străine, s'au întors de-acolo cu succese și laude, iar când s'a mai observat că foarte mulți dintre cei ce strigau „tineretul la carte” aveau ei însăși nevoie de multă și serioasă carte, strigătul lor a devenit ridicol!

Atunci democrația a schimbat strigătul: Dacă tânără generație vrea schimbări în conducerea statului să poftesească, să lupte pe căi constituționale, legale, parlamentare, electorale,

Și tineretul s'a prezentat în alogoră. Au înfrânt urgiile jandarmilor — unelte, ale haudelelor de bătăuși plășiți, și cizmele fraudelor. Și totuși birău, căci instinctul sacru de conservare al nației se trezea din ce în ce mai mult în adâncurile poporului român.

Democrația surprinsă, stătea la îndoielă. Nu știa ce să mai facă. Lupta tinerei generații era complet constituțională, legală și dusă cu liniște și bună rădăcină. Dovadă: Adunarea zăle de închisoare ale luptătorilor fac la un loc peste 300 (zeci sute) de ani — peste jumătate de mileniu — dar toate numai în prevenție, și nici un caz de osândă definitivă și legală!!

Văzând îndoielă democrației românești a intervenit finanța jidovească din străinătate, a dictat condițiile și ele au fost primite. Organizația politică a tineretului a fost declarată desființată și membrii scoși de fapt de sub protecția legilor. A curs sânge mult, au fost atâția asinași mișelește și atâția omorâți în chinuri sălbătice, încât când se vor publica odată și odată toate acestea se va înfiora țara și lumea!

Și totuși dintre cei rămași vii nu s'a cîntit decât unul: „nu s'a pierdut nimic afară de fiul pierzării”. Toți s'au adunat sub aripile vulturului glorios Generalul Gheorghe Cantacuzino-Grănicerul, care după constituție și lege s'a constituit partidul politic „Totul pentru Țară”.

Legionarii noului partid, creștini a-dănc credincioși și convinși că numai mila lui Hristos-Dumnezeu și ocrotirea Patronului lor Sfântul Arhanghel Mihail pentru posturile lor negre și pentru rugăciunile făcute pentru ei prin atâtea mănăstiri și sute de biserici l-au mîntuit din prăpădul, care a trecut peste ei, au pornit înainte de orice să clădiască și să repare mănăstiri și biserici drept mulțumită lui Dumnezeu. După pilda lui Ștefan cel Mare, care după orice biruință, înălța o biserică și după înfrângere așiderea, că și aceasta tot dela Dumnezeu venia!

Constituții în tabere de muncă de bună voie: profesori, ingineri, medici, țărani, lucrători, studenți și totdeauna cu proești în frunte, au lucrat din greu în arșița soarelui, din zori până în noaptea. S'au rugat și au muncit!

Și multă pildă bună au dat prin această norodului creștinesc din atâtea părți ale Țării. Pildă bună, mai ales astăzi când Biserica lui Hristos este amenințată de molima satanică de peste Nistru și sfîșiată chiar în Țară de atâtea secte semănate cu viclenie de oastea Celui Viclean. Pildă bună a prins și până la mari distanțe de taberele de muncă, bisericile au început a se umplea de credincioși în timpul sfîntelor liturghii. Așa că taberele de muncă ale legionarilor, s'au înrednicit nu numai de lauda poporului, ci și de binecuvîntarea unor înalți Chiriarhi, cari entuziasmați au donat și însemnate sume de bani. Nu voi cita decât pe marii ierarhi: I. P. S. Sfințitul Mitropolit Gheorghe Gheorghiu și Visarion, P. S. Episcop Vartolomeu, ș. a.

Iar acum, frați Români și Creștini, cetiți adresa de mai jos a I. P. S. Patriarh, în calitate de președinte al Sfântului Sinod, către toți Chiriarhii din Țară cum și extrasul din sumarul ședinței delegației permanente a Sf. Sinod:

Patriarhia Română. Sfântul Sinod. București VI, str. Antim Nr. 29 și Nr. 1429.

Luna X, ziua 25, anul 1935.

PREA SFINȚITE,

În ședința Sf. Sinod dela 4 Oct.

„*... și al Ministrului al Cultelor a arătat căm este informat, că prin unele episcopii, organizații numite „labere de muncă” își oferă serviciile în mod gratuit pentru zidire și reparare de biserici, școli, etc. Ori aceste labere de muncă nu sunt altceva decît foste „Gardii de Fier”, ale căror idei politice fiind asociate de Căsuța ca periculoase ordinii în stat, a fost dizolvată. Acum, sub forma muncii gratuite nu urmăresc altceva decît captivarea maselor populare pentru ideile gardiste. Și dîndu-li-se posibilitatea de-a lucra în mod gratuit li se dă o încredințare pentru propagandă lor. Deaceia a rugat Sf. Sinod să în cunoașterea mîsurii, ca pe viitor să nu li se mai dea această organizație posibilitatea „această”.*

Fapt de această comunoare. Sf. Sinod a luat hotărîrea, pe care o comunicăm prin alăturatul extras, rugîndu-se să binevoiați a lua cunoscințele mîsurii pentru respectarea ei.

Primiți vă rugăm, întru Sfințite, ale noastre întru Hristos, frăgești îmbrățișări”.

Președinte: Patriarh (ss) Miron

Extrasul din sumarul ședinței din ziua de 4 Oct. 1935.

I. P. P. S. S. Chiriarhi se fac atenși să nu mai acorde autorizații pentru zidire sau reparare de biserici, decît numai Consiliilor sau Comitetelor Parohiale, constituite conform legii de organizare a bisericească.

II. Când ore-o organizație politică oricare l-ar fi numele, își oferă serviciile de muncă în mod gratuit pentru o astfel de zidire sau reparare, să se ceară în prealabil în formațiuni asupra acelei asociații, dela Ministrul Cultelor.

III. Chiriarhile să sfătuiască organele parohiale, ca nici ele să nu între în legătură și să dea sprijin unor asemenea organizații până nu vor avea aprobarea Chiriarhiei respective”.

Președinte: (ss) Miron

Secretar: (ss) Ventamin

Și acum să analizăm puțin această monstruoșitate.

Vra să zică nici mai mult, nici mai puțin: La intervenția democrației masono-judaice suntem opșiți de către I. P. S. Patriarh și biroul permanent al Sfântului Sinod să mai facem reparații și să mai înălțăm biserici și mănăstiri întru mărirea lui Hristos-Dumnezeu!

Pentruce? Pentrucă prin această noi ne atragem simpatia maselor neamului românesc și a creștinilor în genere.

Înțelegem foarte bine îngrijorarea democrației masono-judaice, care se teme de generația hotărîtă a da totul pentru țară, cum se teme dracul de tămăie. Nu numai dela clădiri de biserici și mănăstiri ar dori ea să fim opșiți, ci chiar dela participarea la sfintele liturghii, dela rugăciunile în biserică. Ar dori chiar să fim excomunicați din sânul bisericii și de s'ar putea și din viață. Se tem de noi, deși înțelegerea de-atâtea ori milenară a neamului, spune răspicat: „De ce li-teamă nu seapă!”

Afară de teama de noi însă, fiind dovedită și știută, că este dușmana lui Hristos-Dumnezeu și luptătoare în oștile lui Antihrist, democrația masono-judaică dorește din toată inima ca cel puțin să nu se clădească în țara noastră biserici și mănăstiri, până ar veni vremea ca să fie dărâmate și cele ce există ca în Bolșevichia satanică.

Cu toată prefaceștoră lor, noi îi știm bine și deci îi înțelegem.

Dar biroul permanent al Sfântului Sinod, dar Săcătătatea Sa Patriarhul Miron, dar I. P. P. S. S. Chiriarhi, nu-i știu? Dacă nu-i știu o rată, înseamnă că sunt păstori, cari nu cunoșc lupii! Că sunt comandanți ai oștii lui Hristos, cari nu cunoșc înamicii!

Iar dacă îi știu și totuși la amuzarea lor lovește în acia, despre cari au dovezii sigure că sunt credincioși luptători și apărători ai Bisericii, atunci a monstruos! Înseamnă că acești Chiriarhi și Arhierii l-au vîndut pe Hristos, dînd pradă turma Lui, fiarelor lui Satan! Cîtel doar nu vor prețind că P. P. S. S. lor au găsit mijlocul de-a sluji la dol domni: și lui Dumnezeu și adorătorilor lui Mamona!

În cazul de care ne ocupăm, Hristos-Dumnezeu putea fi slujit într'un singur fel: când biroul a primit sugestia — căci nu putea fi altaera, întrucît Ierarhii reprezentînd Biserica nu pot primi porunci decît dela Dumnezeu! — de-a opeți indiferent pe cine dela repararea și clădirea de biserică și mănăstiri întru slava lui Hristos-Dumnezeu, trebuiau să aducă chestia în discuția plenară a Sfântului Sinod. Iar plenul Sfântului Sinod nu putea da decît un singur răspuns hotărît și pentru totdeauna: *Ferice de poporul care se simte atras de acei oameni politici, cari spre a-l atrage construiesc biserici și mănăstiri. Biserica lui Hristos s'ar simți fericită, dacă ar vedea, că toate partidele politice s'ar pu la întrecere să dele pildă poporului clădind în sudoarea frunții lor biserici și mănăstiri. Această osârdie nu poate fi considerată ca o demagogie în sensul de astăzi al cuvîntului, ci ca o îndrumare a poporului în sensul străvechii și nobile spre căi de adevărată mîntuire. E demagogia lui Ștefan cel Mare și a altor mari cîntori și voievozi. Iar ca tacheiere plenul Sfântului Sinod ar fi proclamat sfîntă și binecuvîntată o asemenea demagogie! Cu îndemnul părintesc ca toți s'o utilizeze și s'o urmeze.*

Această încheiere logică este atât de împede, încât nici cel mai fariseic sofism nu o poate răsturna!

Și totuși nu s'a făcut așa, ci s'a comis monstruoșitatea de mai sus. Dece? Dece biroul permanent al Sfântului Sinod în frunte cu I. P. S. Patriarh au acceptat ca un ordin sugestia democrației, care nu cunoaște pe Hristos-Dumnezeu? Dece în loc să fie aprigi apărători ai lui Hristos s'au transformat în unelte ale aceluia cari ofi-ciază și asistă la „liturghie negre”? Liturghii negre, cari se oficiază chiar și în Patria noastră întru adorarea lui Lucifer, prin cea mai odioasă batjocorire a lui Hristos și a Sfințitelor Lui Taine.

Deco? Deco? *Ei bine, noi știm pre-cis și amîndunt dece, dar nu e nici locul și mai ales timpul să le spunem pe toate căle le știm.* Un singur lucru însă îl spunem hotărît:

Supremul interes al oricîrui neam creștin pentru viața aceasta și pentru viața veșnică, este să obțină necontentit mila lui Hristos-Dumnezeu. Iar aceasta nu se poate revărsa decît prin mijlocirea Arhierilor și Chiriarhilor „orednic”. Deaceia orice popor este dator să aibă suprema și permanentă grija de-a avea „vrednici”, căci altfel pierde puțința contactului cu Puterea Eternă. **Iar această pierdere este nenorocirea și moartea nației respective!**

Deaceia cea dintîiu și cea mai însemnată problemă a României legionare de mîine va fi nu numai să clădiască biserici, ci mai ales să cu-

rește Biserica lui Hristos de toate sfîșelurile și de toate monstruoșitățile sale!

Iar închinătorii lui Lucifer, cu toate oștile Satanului, cu toate șugile și mîntăle lor, va știu bine:

1. **Că pe teritoriul României înmă-nare de mîine „liturghie negre” în substituare ale lui Hristos-Dumnezeu, vor fi socotite și sancționate ca în me mai mari decît în cazul crimii în dîră de Patrie!**

2. **Că nu există putere, care să poată opeți de-a înălța în inimile noastre altare de închinare, prin post și rugăciuni și de-a clădi marea biserică și mănăstiri, până când întreaga țară românească o vom constitui în un mare altar de închinare lui Hristos-Dumnezeu!**

3. **Și că tînăra generație creștină legionară nu se înspăimîntă nici de porțile iadului și nici de șugile șocante ale iadului, căci are ocrotitor și părător pe Sfântul Arhanghel Mihail, a cărui spadă de foc n'o putut fi biruită dinainte de crearea lumii și nu va putea fi biruită în vînt veselilor!**

Amin!

Gînduri și amintiri de Crăclun

de Ion Banea

1.

Mai sunt câteva zile, până când vom prăznuți, încăodată, Nașterea Mîntuitorului lumii.

Cu acest prilej mă gîndesc, că de înstreinași de adevăratul duh creștinesc, sunt oamenii timpurilor de azi.

Sărbătorile — oricare ar fi ele — nu sunt celace ar trebui să fie: pașurii de reculegere sufletescă! Momente, în care să uităm tot celace este „grijă pămîntescă” și să lăsăm sufletul să-și trăiască viața lui.

Adevărată viață a omului, prin trăirea căreia devenim și ogenti ai împărăției cerului și ne găsim și rostul existenței noastre pămîntești. Impotriva acestei vieți, se ridică însă, toate poftele și instinctele sădite în noi, odată cu materia.

În conflictul acesta de viață, ne abatem ușor dela drumul cel adevărat și pornim pe cel al pietrii sufletescă, uitînd de suflet și de rostul sărbătorilor, cari trebuie să fie oazele de reconfortare și reînprospătare a sufletelor sufletescă pentru marile deșeri ale vieții care li stă înainte.

Așa am ajuns, ca să nu mai pîtim marile prasnice, decît ca prilejuri de vacanță, de petrecere fără noimă, mîncare, beaură și veselie.

Ce măreț de simplă a fost Nașterea Mîntuitorului și călă semnificație are această simplitate.

Într'o pesteră rece și întunecoșă, încălzit doar de sufletul cald al dobitoacelor pămîntului s'a născut împăratul care a „venit să li-o mină în lume”...

Și a pornit să lumineze din bezni pestirii, din simplitatea cuvîntescă a păstorilor, înfrății prin felul lor de viață cu natura, frați buni cu luna și stelele cerului și tovarăși cu blîndețele lor oițe.

La această atmosferă trebuie să ne întorcem și acum și să dăm glas sufletului nostru, pentru minunata cântare a Crăclunului. Hristos se naște, măriți-L, Hristos din ceruri.

intâmpinezi-L. Hristos pe pământ bucurăți-vă. Cântați Domnului tot pământul".

II.

Ducându-mă cu gândul la începuturile noastre legionare, îmi revine în minte, cu toate amănuntele, sărbătorirea primului Crăciun legionar.

Ne încheasem abia de vre'o șase luni de zile în organizările și înfruntând ura nebănuită, pentru cei care n'au trăit timpurile de atunci, de ziua sf. Arhanghel Mihail când am primit legământul sâcșorului cu pământ istoric, 36 de legionari, din întreaga țară.

Crăciunul venea pentru noi ca un mare moment de liniște și sărbătoare.

Primul Crăciun în istoria noastră de organizație.

În leșul amintirilor celor mai scumpe, ne găseam un mănunchi de liniște legionari lângă Căpitanul.

Renunțând la bucuria de a petrece în mijlocul părinților, am rămas să petrecem această sărbătoare în familia legionară.

Dar cum? Unde? și în ce fel? Căci familia aceasta era urâtă de toată lumea. N'aveam nici un prieten; toți ne dușmăneau. Pe lângă dușmanii de totdeauna, ne urau de moarte prietenii de ieri.

Unde să ne bucurăm și noi, vitregii copii, și alții vitregului pământ strămoșesc?

Și ce fel să dăm alinare sufletelor noastre, care așteptau cu bucurie Nașterea Domnului, ele înșile fiind porțile pe drumul nașterii din nou a Neamului românesc.

Ah! Cât simțeam de tare atunci necesitatea unirii în cuget, sentimente și credință și nevoie de evadare din atmosfera de ură a lumii, care ne sufoca.

Din izolarea în care ne țineau toți, simțeam necesitatea de a fi și mai singuri!

Noi cu sufletele noastre!

În ziua Crăciunului, pornii-am dela Căminul Cultural Creștin, cu Căpitanul în frunte, șase frați.

Trecând pe lângă o biserică ce-și trăie bucuria zilei, am ingenunchiat lângă altar, unindu-ne în rugăciuni pentru cel ce s'a născut în Belieem.

După această necesitate sufletescă îndeplinită, ne-am continuat drumul spre una din calmile ce străjulesc în jurul orașului, nu departe de închisoarea Galata.

Era zăpadă mare și scânteietoare în soarele de iarnă ce împodobește acest Crăciun.

Urcam dealul «în linie de trăgători» până în genunchi în zăpadă ducând fiecare câteceva, din ceiace constituia materialul de aprovizionare.

Unul ducea un ceson pentru mămăligă, altul ducea niște lopeți, al treilea făină de păpușoi și alte alimente, iar al patrulea o oală cu sarmale.

Ajunși în vârful dealului am curățat zăpada, ne-am răspândit în jur la niște vie după ceva lemne, am aprins un foc mare, iar Căpitanul ne-a turnat o mămăligă bună, și-am petrecut marea, singuri în mijlocul zăpezilor.

Sab noi sta leșul — peste care plutea o ceață ce-lintuneca vederii. Iar alături își înălța spre cerul înghețat, cele trei turnuri, Galata, închisoarea noastră de înainte de 1927 și după aceea.

Mai spre înserate ne-am dus chiar la închisoare, să împărțim celor închiși bucuria unei cercetări și frații unei bucăți de pâine.

Aveam acolo cunoștințe, care s'au bucurat...

Seara ne-am întors cu sufletele pline de o necunoscută senzație de bucurie, trăită acolo lângă Galata leșul fiind sub noi, cu înstreinarea și durerea lui.

Primul Crăciun legionar...

TABARA DIN NICOREȘTI

Tabăra din Nicorești începe la 12 August și prima etapă a fabricii celor 30.000 de cărămizi, durează până la 14 Sept. a. c. Perioada a doua a așezării cuplorului și arderei cărămizilor, durează o săptămână numai dela 30 Sept. până la 6 Oct. În total, ținând socoteală de numărul legionarilor, s'au lucrat 484 de zile.

Inițiativa o au inginerii Chiru-

struguri, cu vorbe bune, cu laude, cu nădejdi de mai bine și încetul cu încetul, tabăra noastră a eșit din marginile ei, a crescut, s'a identificat cu populația care ne-a urmărit tot timpul cu sufletul mirat de acest avânt tinerească, de voie bună și de muncă. Când ajungeam la terminarea proviziilor, Dumnezeu nu ne lăsa, ci tocmai atunci căle un om cu

Legionarii Tecuceni la muncă în Tabăra Nicorești. Prezentarea raportului.

Ilescu și Văsoi. Problema cea mai grea la început era făina. Unde găsim un sac de făină pentru alimentația taberei, până vom face rostul de hrană? Dar apă? Dar adăpost pentru dormit? Dar apă? Așa începe fiecare tabără. O mulțime de obstacole, cuprinse de dușmănie împotriva noastră, se aglomerează unele peste altele, pentru a ne discoraja, dar ce păcat că pe noi ne-a învățat Căpitanul marele secret al oricărui biruințe: *nădejdea și răbdarea*. În înfrângerea acestor obstacole mici, multe, uricioase, săcătoase, e un anumit eroism obscur, o frumusețe fără seamăn, neștiută de nimeni, netrănită, trăită numai de cei ce au fost de față. Am nădăjduit, am răbdat și ajutorul ne-a venit. Cea mai mare parte din oameni ne-au înțeles și-au venit să ne viziteze. A venit țărânul frânt de oboseală, cu traista de făină, noaptea, pe furiș ca să nu-l vadă „jandarul”; a venit femeia necăjită cu obolul

inimă bună venea să-și dea darul și sufletul pe masa săracă a taberei noastre. Și oameni de aceștia cu inimă bună a fost Alex. Barbălață care ne-a dat terenul pentru făcut cărămizi; d. Chiburță care ne-a încurajat de atâtea ori; d. Ene Matei și Pr. Hogăș cari ne-a dat lemne; oamenii din Cosmești cari ne-au dat scândurile pentru adăpost prin camaradul Chiriță; cei din Matcă și din Corod cari au răspuns repede și plini de râvnă la apelul nostru și ne-au ajutat în două rânduri, când eram la strămtoare, prin camarazii: Ghinea, Pintilie și Huzum; cu inimă bună d-șoarele: Chiburță, lordache, Nicolau, Chețu, Irimia, Durbacă, Gheorghiu, Briceanu, Vasiliu cari ne-au dat de atâtea ori ajutor la cărămizi și la bucătărie. Constatarea că mai sunt oameni cu inimă bună, nici nu vă închipuiți cât de reconfortabilă, de îmbărbătătoare este. Ea ne umple de nădejde în biruința zilei de mâine.

10 DECEMBRIE

Sfios pătrund în cimitirul amintirilor în care am îngropat cei mai frumoși ani ai tinereții, după cum am îngropat bucurii ca și dureri și caul să răscolesc mormintele pentru a da de cel din urmă 10 Decembrie.

Iată-l, 10 Decembrie 1922.

Dar... este fără sens și'n orice caz incomplet să vorbești de 10 Decembrie, fără a stărui asupra împrejurărilor care au dat această zi. Ușor de înțeles că în ziua de 10 Decembrie 1922, s'a pus temeliea noii construcții pe care generația tânără voia s'o ridice, dar ca să ajungă aici a fost nevoie de inițiativă și de pregătire. Ori aici este cheia întregii mișcări care mai târziu a cuprins întreaga țară. Meritul revine în întregime Căpitanului nostru, Corneliu Zelea Codreanu, care cu trei ani înainte adică în 1919, a ridicat steagul lumii celei noi.

Și-atunci se înțelege de ce dintr'un fapt mărunț petrecut la Clinica din Cluj în ziua de 28 Noiembrie 1922, când un student jidan a atacat pe un student creștin, să ajungi ca în ziua de 10 Decembrie — numai după 12 zile — întreaga studențime română creștină ridicată ca un singur glas — prin moțiunea care va rămâne de-apururi cea mai strălucită pagină de politică națională — să ceară „Numerus Clausus”. Dar n'am să analizăm punctele memoriului ci voi accentua doar asupra unui singur lucru. Dela început am fost trimiși la carte.

Noi nu știm să facem politică, noi suntem niște copii, noi n'aveam experiență, așa ne-au tratat oamenii politici. Dar... asupra acestui lucru accentuez, că punctele de atunci, au ajuns azi după 13 ani, puncte din programele organizațiilor politice care ne-au insultat, schingiuit, baljocorit pentru credința noastră, iar din 10 Decembrie au făcut pentru noi o zi de sânge și de doliu. Și fiecare 10 Decembrie are eliminații lui, închișii lui, răniții lui, dar este și ziua în care se face apelul celor prezenți la datorie, celor ce cred cu putere că ziua de mâine va aduce biruința Neamului românesc.

Și nouă care credem că nu stăm sub voia întâmplării și că există undeva o mână care dirijează totul în această lume, ne-a fost dat ca tot un 10 Decembrie să însemne apogeul urgiei forțelor răului prin desființarea organizației noastre, arestarea și schingiuirea noastră.

De aceea 10 Decembrie e ziua sângelui și-a doliului, dar e ziua pe care totuși o binecuvântăm ca soldați disciplinați ai unei credințe care cere jertfe. Noi l-am dat și nu-i motiv de-a crede că nu vom mai da. Și pentru cei plecați din lumea noastră — ca supreme jertfe pentru năzuințele lui 10 Decembrie, ingenunchem și rugăm pe milostivul Dumnezeu să-i aibă în paza Sa, iar nouă să ne dea puterea de a suferi până la urmă pentru credința legionară.

Ing. I. Blănaru

Legionarele Tecucene înainte de a porni la muncă.

ei umil și curat; cu puil de găină sub pestelcă, cu fasole, cu cartofi, cu brânză, cu untdelemn, cu ceapă, cu pâine, cu vin, cu

care doar nu va fi decât biruința *Românismului*, a cinstei, a carității, împotriva celor răi, hoți și puturoși.

Vasile Popa

Infometajii și spirtul

Sătuilor le-a venit milă de cei flămânzi.

Ce minune!

Și au pornit cu pantahuza, să ceară de pomană, prin liste de subscripție și chiar prin radio, pentru nenorocii din regiunile băntuile de secetă.

Să nu se pară lucrul de glumă căci chiar domnii parlamentari, au dăruit diurna pe o zi, din aceste zile, când n'au făcut nimic, dar au încasat miile de lei, diurna vacanței (a șederii).

Câtă ipocrizie!!

Vai de tine, Tară, în care minciuna și fățarnicia te slăpănesc!

Apelează cu liste de subscripție și prin radio, persoane simandicoase și oficiale, dar am dori să știm cât au dăruit, pentru cei flămânzi, din sudoarea frunții lor, prin muncă cinstită, toți bogătașii, toți îmbogățiii și cei ce încasează lefuri și diurne de zeci și sute de mii de lei pe lună, dela diferitele societăți cari sug vloga țării și din punga statului?

Copiii, dela școli, și-au dat leul covrigului, iar sătenii au luat în casele lor, lângă cei 5—6 copii proprii, încă 1—2 din cei flămânzi și împart mămliga în mai multe bucăți.

Dar cei și cele ce hrănesc poțai, câini pentru diferite plăceri ticăloase și-i cocoleșesc în pat cu ei, câți copii flămânzi hrănesc din resturile ospetelor lor?

Au dăruit domnii parlamentari diurnele lor pe o zi?

Dar cât au muncit pentru ea? De două săptămâni, de când s'a deschis parlamentul ce au făcut pentru binele acestei țări?

Datorită legilor și învârtelilor milostivilor parlamentari, porumbul și toate cerealele care ar trebui să hrănească poporul flămând și sărăcit de birurile directe și indirecte — pe gaz, sare, chibrit și multe alte lucruri necesare, — aceste cereale se transformă în spirt, ca să se îmbogățiască jidovii, spirtarii și toți cei opoșiți la monopolul spirtului, cum și pentru otrăvirea acestui oropsit popor, ca să fie mai repede distrus.

Am avut prilejul să văd în această toamnă de foame și sărăcie, în curtea unei fabrici de spirt din Oltenia, o moviță de porumb-boabe, de peste 50—60 vagoane, ce sta descoperită sub cerul liber.

Când am văzut această mișelie, m'am dus cu gândul la flămânzii, pentru cari ipocrizii filantropi adună din mila tot a celor săraci, dar m'am gândit cu groază și revoltă și la starea nenorocită a podgorenților, cari nu-și pot aduna și valorifica recolta, mulți îngropând ville cu struguri cu tot, în timp ce consumăm oțel din surcele și se face spirt din pâine.

Iată opera milostivilor parlamentari! Nenorocii mor de foame, iar spirtarii, prin inconștienții sau mai bine zis, criminalii gospodari ai țării, au obligat cârciumarii, cu mic cu mare să cumpere în blestemata lor prăvălie spirt de cereale, de cel puțin 5000 (cinci mii) lei. Făceți, vă rog socoteala atacerilor, dumneavoastră podgoreni batjocorii.

Dacă li-i milă de acest popor necăjit și supt de toate lipitorile pripășite, dacă au grijă de cei cari cu sudoare și mari sacrificii valorifică în produse bunurile acestui pământ blagoslovit, pentru ce guvernării și parlamentarii nu au închis toate fabricile de spirt și oțet din surcele și cerealele să fie trimise în regiunile infometate, iar vinurile de proastă calitate folosite pentru spirt și oțet natural?

Sunt atâtea materii prime din care se poate scoate spirt, nu numai decât din pâinea și mămliga de toate zilele a țărânului după care se prăpădesc de dragoste, domnii politicieni în preajma alegerilor.

Acum? mai mult valorează pentru ei arginții jidovești, decât cele 15 milioane de români, din mămliga cărora s'au îmbogățit spirtarii, jidovii și slugile lor!

Și nu e vina lor, frate române, căci toți aceștia nu au nici o legătură cu sângele și sufletul tău, decât al speculei și îmbogățirii. E vina ta.

Ia, adu-ți aminte de rachiul și bețiile dela alegeri!

Acum îl plătești înmii!

Când îți va veni mintea la cap flămându-le și batjocoritu-le?

A.

Rânduri pentru inconștienți!

În orașul nostru, ca mai în toate orașele moldovenești, se văd locașuri sfinte, ce stau gata să se prăvălească în pulbere. De făcut altele noi nu se mai fac, și de se încep rămân ne terminate.

În țara în care Ștefan cel Mare și Sfânt făcea în fiecare an câte o Mănăstire, se petrec acum cele mai îngrozitoare lucruri.

Am scris în această gazetă batjocura petrecută la Cluj: măzgălia Sf. Cruci cu murdăria adunate de pe drum.

Acum scriu și aduc la cunoștința tuturor, murdăria petrecută pe pământul Moldovei lui Ștefan Vodă.

„...Pavel Tișman, negustor din Dereneu fiind în satul Duma în ziua de 27 Mai 1933 după masă, fără vreo rușinare, bun simț și respect față de religia creștină s'a urinat pe Sf. Cruce din mijlocul satului, pe care este răstignit Domnul nostru Iisus Hristos.

Atrăgându-i-se atenția de către femeia Elena Vartec, Pavel Tișman a răspuns obraznic, continuând actul nerușinat“.

Satul n'a sărit, să strivească bestia ce batjocorea credința noastră din bătrâni, de frica jandarului; care-ți face proces de beție când ești treaz și de rebeliune chiar când îți aperi credința.

Preotul satului n'a intervenit nici el la vreme, și de acum înainte nu va mai interveni nici atât, fiindcă sinodul românesc a luat măsuri împotriva celor cari zidesc și repară biserici, ca și împotriva celor care apără și cinstesc sf. cruce: Cine face și repară Biserica și așează în inima pământului Sf. Cruce e gardist, e legionar zic Prea Sfinții noștri Episcopi și a fi gardist, a fi legionar nu place nici jidovilor și nici guvernului, iar Prea Sfinții lor n'ar vrea să-i supere.

Unde-i Ioan Botezătorul? Unde-i Ioan Gură de Aur? Slujitori ai adevăratului Dumnezeu, cari nu s'au temut de exil și de moarte, ci s'au ridicat în față putregoful ce otrăvia viața creștină și adevărul veșnic?

Și nici la gazele nu s'a putut scri așa cum trebuia despre nemernicia nemernicilor urmași ai lui Iuda, fiindcă cenzorii opresc: „asta-i propagarea urei de rasă“ așa-ți spune cenzorul și cu dreapta țae rândurile, în care ai așezat revolta sufletului și glasul celor din morminte.

Pentru toate acestea, nu greșesc când socot drept inconștienți

PLUGUȘOR LEGIONAR

Aho, aho, boeri mari
Cinstiților gospodari,
Odihniți, ori vă trudiți
Ori cu somnul ne-amăgiți
Ori plugărași nu doriți
De vă cam posomorâți

Dați perdelele la o parte
De ascultați și-a noastre șoapte
Apropiațivă de perdele
Și ascultați vorbele mele.
Cam ventă să mai urâm
Nu parale s'adunăm
Ci obiceiul strămoșesc
Cu sfințenie să-l păstrăm
Viorele, clopoței, Trageți hora
măi flăcăi (hăi! hăi!)

Plugul nostru i de oțele,
Face brazda bucășele,
Scoată spinii din pământ
Și-i aruncă'n foc și'n vânt,
Lasă locul curățat
Numai bun la semănat,
Aurul de grâu curat.
Plugul nostru unde ară
Holda nu încapă în țară,
Căci e plug făcut de noi
Să ne scape de nevoi
Ia mânași-l măi flăcăi (hăi! hăi!)

Anul nou care sosește
Pe români înveselește
Căci românii pe pământ
Visul lor și l-au împlinit
Într'o țară ca'ntr'un rai
Toți urmașii lui Mihai
Într'o țară ca'ntr'un crin
Toți urmașii lui Corvin

Căci Traian așa ne-a spus
Pe aici când ne-a adus
Să urâm, să semănăm
Iar dușmanilor să dăm
Cimitir unde doresc
Pe pământul românesc
Cu plāvani de mii de ani
Am tras brazdă prin dușmani
Iar românul nu-l căli
Tot mereu mi-l ascuți
Și din fierul tăl și bun
Făcu sabie de tun
Să are moșia mare
Dela Ștefan Domn cel Mare
Să are bogat pământ
Dela Ștefan Domn cel Sfânt.
Viorele, Clopoței și la dreapta trei
bătăi, îndemnați-i măi flăcăi
(hăi! hăi!)

Plugul Gârzii, năzdrăvan
El ne-a spus acum un an
Ca venit un Vultan
Din Moldova lui Ștefan
Ca numele de Codrean
Și-a venit să facă cele
Cu feciori și chiar cu fete
Cu moșnegi cu albe plete,
Cari cu inimile lor
Să deștepte acest popor
Să'ngrijească de ogor
De ogorul Țării lor
De ogor și de frație
Doamne ajută așa să fie
Viorele, Clopoței, Indemnați-i
măi flăcăi (hăi! hăi!)

Plugul nostru-i plug ușor
Când îl scoatem pe ogor,
Toate volburile mor;
Când îl scoatem pe câmpie
Piere orice dușmănie
În întreaga Românie
Unde-o ochii înlăcrămași
Plugul-i lasă mângăiași
Trandafiri înrouași.

pe toți acei cari se așează de-a curmezișul drumului nostru, și nu ne lasă să ne ridicăm locașuri de închinare, să așezăm Sf. Cruce la răspântii și morminte și să strivim sub călcăie pe toți ticăloșii ce spurcă cu hulă urâtă și faptă murdără sf. noastră credință.

Iar inconștienții aște că'n țara românească nu-i loc pentru dobiloci și mișei pentru streini și putregaiuri morale.

Așa ne spune istoria trecutului românesc și noi vrem să fim cel puțin la înălțimea trecutului nostru!

V. B. Gorleț

Dar și unde dă de ei,
De streini de cei mișei
E amar și vai de ei!
Fără armă, fără safa,
Plugul nostru îi îngroapă,
Și-i îngroapă pe vecie
Doamne ajută așa să fie
Viorele, Clopoței, trageți roata
măi flăcăi (hăi! hăi!)

Iar cei ce ne-au condus
Mintea lor frate a afus
Cu jidanii s'au ajuns
Și-au dat sufletul pe bani,
Bani arginții dela jidani.
Au făcut mare păcat
Că de noi s'au lepădat
De mai este vre-o scăpare
E Legiunea frățioare
Legiunea mântuitoare
Steagul ei să adumbrească
Toată țara românească!

Nu mai sta pe gânduri frate
Hai la luptă vrem dreptate
Țineți seama că semnal
L-a dat Corneliu Codreanu
Împreună cu alți cinci,
Flăcăi vrednici și voinici
Cari au stat la închisoare
Cau dat iudele parate.

Așa Iuda dă de toate
Creștinul n'are dreptate
Hai să'ncingem lupta mare
Din hotare în hotare
Ca să slingem toți dușmanii,
Jidoviții și jidanii
Doamne ajută așa să fie
Viorele, Clopoței, trageți roata
măi flăcăi (hăi! hăi!)

Și mai iară bună seara,
Bună sara gospodari
Urmași vrednici legionari,
Bună seara, gospoaine,
Păhărele cu vin pline.
Bună sara, frați de cruce
Fete mari ca gura dulce.
Bună sara, copilași
Dragii lui Traian urmași
Bună sara tați bătrâni
Cu povești de pe la stani

Încă odată vă mai spunem
Cam venit ca să urâm,
Nu parale s'adunăm,
Ci obiceiul strămoșesc
Cu sfințenie să-l păstrăm
Și moșii noștri au urat
Dar au căpătat:
Vaci cu viței
Scroafe cu porcei,
Oife cu miei
Gâște îngroșate

Și găim împăreheate
Anul nou cu fericire
Vă dorim cu n'florire,
Câtă draniță pe casa
Atâtea parale pe masă
Cât grâu într'un ogor
Atâtea vite în ocol
Câtă lână într'un cojoc
Atâția copii pe lângă foc
Hopuri, hopuri, hopurile
La mulți ani cu toate cele
Hopuri, hopuri, hopurile
La mulți ani cu sănătate
Viorele, clopoței, La ureche cu cercei.
La picioare zurgălăi, și la dreapta
trei bătăi, Opreți plugul măi flăcăi
(Aho, aho, aho!)

Hajbota Matei
invațator
Mănăstirea Humorului

1) Prescurtare din Almanahul „România Creștină“ 1936